

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. szeptember 3-án.

Kezdő ének: 95. zsoltár 1. verse

Főének: 461. dicséret mind a 6 verse

Ének prédikáció előtt: 95. zsoltár 4. verse

Textus: János evangéliuma 6. rész 51. verse: „Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”

Kedves Testvéreim!

Jézus az élet kenyere. Ezt a mondatot fogjuk ezen a mai istentiszteleten körbe járni. Három szó lesz az, amiről együtt gondolkodunk. A felolvasott szakasz központi személye Jézus, a központi fogalom az élet, és a számunkra sokszor központi kérdés, a kenyér kerül ma elénk.

Jézus az élet kenyere. Mit mond el nekünk a Megváltóról ez a mondat? Azt, hogy Jézus nélkül az életünk, a mindennapi tevékenységeink nem telnek meg tápláló erővel. Hadd mondjak el néhány példát, hogy pontosan mire gondolok. Szeretek személyesen beszélgetni emberekkel. Vannak olyan beszélgetések, amelyek iszonyatosan leszívnak, amikor csak problémákról, nehézségekről van szó anélkül azonban, hogy eljutna a beszélgető társamhoz a biztatás, hogy mindezek Jézussal együtt megoldódnak. Vannak azonban olyan beszélgetések, amelyek feltöltenek, felvillanyoznak, megújuló energiát adnak. Amikor a másik emberrel nyíltan, őszintén, minden feszélyezettség nélkül beszélhetek Megváltónkról. Ilyen lehet akár egy jegyes-oktatás, akár egy-egy rövid párbeszéd gyülekezetünk tagjaival. Másik példaként eszembe jutott az a kérdés, hogy a munkánkat Jézussal együtt végezzük-e. A gimnázium évnitóján is érintettem ezt a témát, a hivatás kérdését. Azóta egyre komolyabban hallom az emberek nyavalygását a munkájuk miatt. Micsoda iszonyatos teher, hogyha valakinek a munkája nem az Istentől rendelt hivatása. Milyen iszonyatos lehet 4 évtizedet végig robotolni valahol, mert nincsen más megoldás. Viszont Jézussal együtt a munkánk, ami vele hivatássá válhat, megtelik értelemmel. Ez nem azt jelenti, hogy a hivatáshoz nem kell energia. Nem azt jelenti, hogy minden könnyű lesz. A hivatás azt jelenti, hogy értelme van annak, amit teszek. Hiszen nem magamért, nem a fizetésért, nem a főnökért dolgozom, hanem azért, mert Istentől erre kaptam megbízást.

Jézus az élet kenyere. Ő az, akitől a lelkem megerősödik. Egyértelműen azt mondja itt a Megváltó, hogy a lelki eledel Ő maga. Ez egészen egyszerűen azt is jelenti, hogy ennivaló nélkül néhány napot túl lehet élni, de egy hétnél többet már alig. Ha a lelkünket nem tápláljuk, akkor a lelkünk sem éli túl. Óriási felelősségünk ez nekünk, Krisztus követő embereknek. Mondjuk el másoknak, hogy a lelkünk, a lelkiismeretünk, az életünknek értelmet adó hit, reménység és szeretet csak a Megváltóval együtt marad életben. Amikor elmondjuk a Jézustól tanult imádságban, hogy „mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként” (Lk. 11.3), akkor nem csak a testi eledelért imádkozunk, hanem a lelki táplálékért is. Amikor ott van a kísértő és megpróbálja Jézust behálózni, akkor válaszolja a mi Urunk, hogy „nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” (Mt. 4.4)

Jézus az élet kenyere. Ő az Ige, aki Istentől jött. Ezt fogalmazta meg János evangéliuma az 1. fejezetben. Amikor pedig az Ő szavait megjegyezzük, és alkalmazzuk a hétköznapiakban, akkor tápláljuk a lelkünket. Amikor nehéz helyzetben vagyunk és imádkozunk, akkor erősítjük a lelkünket. Jézus útmutatását követni, Őt segítségül hívni, mindez azt jelenti, hogy kenyeret adunk a lelkünknek.

Jézus az élet kenyere. Ennek a felolvasott szakasznak a központi fogalma az élet. Jézus az élő kenyér, aki eszik belőle az örökké élni fog. Jézus magát a világ életéért adja. Önkéntelenül is előjött bennem a kérdés, hogy mi is pontosan az élet? Hogyan definiálhatjuk?

Az elmúlt hetek vitája, ami a mesterséges megtermékenyítés kapcsán robbant ki, többekből előhozott egy-egy definíciót, de rengeteg kérdéssel is szembesítette mindazokat, akik elkezdtek gondolkodni. Az embrió, ami a két ivarsejt egyesülésével létrejön, az már életnek számít? Az élet továbbadása csak két élő személy találkozásából lehetséges? Sokféle kérdés, amire keresztyénként is nehezen tudjuk megadni a választ. Van egy egyértelműnek látszó meghatározás, hogy az élet akkor kezdődik, amikor Isten elindítja, és akkor ér véget, amikor a Mindenható végső határát szabja. Jézus szavai nyomán azonban még egy nagyon komoly dolgot végig kell vezetnünk.

Az élet, amire itt Jézus gondol, nem az, amit biológiailag körülírhatunk. Jézus az élet kenyere. Ő pedig nem a fizikai létünket, hanem a lelkünket élteti. Vagyis evangéliumi értelemben csak az olyan ember él, aki Jézus Krisztushoz tartozik. Kemény szavak ezek, de mégis meg kell fogalmaznunk. Aki hisz a Megváltóban,

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2017. szeptember 3-án.

annak van örök élete. Akinek pedig örök élete van, annak egészen másként néz ki a földi élete. Nem a hitelenség, nem a reménytelenség az, ami meghatározza, hanem a kitartó bizalom. Nem keseregni fog, hanem hálaadással fogadja el mindazt, amivel Isten megajándékozza. Az igazi élet, amely Jézus Krisztusban van, az nem boldogtalan, hanem mindig boldog élet. Miért? Azért, mert az életének azokat a pillanatait ragadja meg, amelyek összekötik Jézus Krisztussal. A boldogságot nagyon egyszerűen úgyis meg lehetne fogalmazni, hogy az nem más, mint Krisztus-követő élet.

Mindenki ismeri Zákheus történetét. Fizikailag élő emberről volt szó. Fel tudott mászni a fára, dolgozott, érzései voltak. Mégsem volt benne élet evangéliumi értelemben, hiszen csalt, lopott, másokat zsarolt. Amikor Jézus szavát meghallotta, amikor az élete megváltozott, akkor talált rá az életre. Hogyan fogalmazta meg ezt Jézus? Ma lett üdvössége ennek a háznak. Vagyis ma menekült meg ez a ház. Hiszen Zákheus eljutott a kisbetűs életből a nagybetűs ÉLETRE.

Jézus az élet kenyere. Azé az életé, amely nem csak a földre szól, hanem az örökkévalóságra is. Tudom, hogy nem hangsúlyozzuk eléggé az örök életet. Tudom, hogy nem mondjuk el elég sokszor, hogy aki Krisztusban hisz, annak a lelke nem hal meg soha. Nem húzzuk alá elégszer, hogy a földi életnek is csak olyan lélekkel együtt van értelme, amely örökké megmarad. Azt nem tudjuk, hogy hogyan, azt nem tudjuk, hogy milyen formában, vagy éppen hol történik meg mindez. Csak tudjuk, hogy ez így lesz. Ahogyan Megváltónk megígérte: „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (Jn. 3.16)

Jézus az élet kenyere. Ez a felolvasott szakasz nem földi, hanem mennyei kenyérről szól. Olyanról, ami teljesen különbözik a mi életünktől. A kenyér táplál, erőt ad. Úgy, ahogyan ezt Jézus is megteszi. Miként lesz Jézus mennyei kenyérré? Úgy, hogy különleges látást ad. Nem földi szempontok határozzák meg az életünket, hanem mennyei szempontok.

Ilyen mennyei szempont az, hogy mi keressük a közösséget Jézus Krisztussal és egymással. A kenyér jelképezi a közösséget. Amikor Jézus ott volt több mint 5000 emberrel a pusztában, akkor megkérdezte, hogy hány kenyér van ott? Azt mondták 5 kenyér, meg 2 hal. A közösséget ez az 5 kenyér jelentette. Ebből jutott valamennyi jelenlévőnek. Hasonlóképpen jelenti az egy kenyér a közösséget az úrvacsoránál. „Mivel a kenyér egy, mi is mindannyian egy test vagyunk, mert mindannyian az egy kenyérből részesedünk”. (1Kor. 10:17)

Ennek az erejét pedig akkor értjük meg, amikor megosztunk egymással valamit. Gyerekkorunkban volt egy gondnok bácsi, aki minden alkalommal, amikor meglátogatott minket, akkor franciadraszt hozott nekünk ajándékba. Mi akkor még csak hatan voltunk testvérek, így aztán mindent hatfelé osztottunk. Méretre pontosan válogattuk szét, hogy aztán mindenki egyformán részesedjen belőle. Amit nem tudtunk szétosztani, azt kapták a szüleink. Ez a cukorkaosztás mindig szertartásosan történt. Viszont az a tudat, hogy egymással osztottunk, ez erősítette a családi közösséget. Így van mindennel az életünkben. Amikor egymással megosztunk valamit, akkor erősödik a közösség. Jézus, az élet kenyere ilyen közösségre erősít minket.

Viszont van még egy olyan közösség, amit a kenyér jelképez. Ez pedig az úrvacsorai kenyér, ami Jézus Krisztussal való lelki közösségünket ábrázolja ki. „A kenyér, amelyet megtörünk, nem Krisztus testével való közösségünk-e?” (1Kor. 10:16) – teszi fel a kérdést Pál apostol. Amikor úrvacsorázunk, akkor a Megváltóval kerülünk közösségbe.

Jézus az élet kenyere. Most már érezzük, hogy mit jelent mindez. Olyan kapcsolatot, olyan közösséget, amely nem csupán a földi életben, hanem az örök életben is támaszt jelent nekünk. Ezért lehet biztatásunk az ének szava: „Örvendjetez öneki Igaz isteni buzgóságban, Mert köztetek lakozik Az Anyaszentegyházban. És ő megelégti Lelketeket lelki kenyérrel; Biztat ő igéjével, Édes ígérivel.” (196. dicséret 2-3. vsz.)

Ámen!

Záró ének: 438. dicséret 6. verse